

Sygn. akt

III AUa 1472/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 kwietnia 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **10 kwietnia 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę i dodatek pielęgnacyjny

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **10 października 2013 r.** sygn. akt **III U 1474/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 1472/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z 16 października 2012 r., w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w rozpoznaniu wniosku W. T. z 18 marca 2011 r. przyznał na jego rzecz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 28 marca 2012r. do 30 września 2013 r.

W odwołaniu od wymienionej decyzji wnioskodawca W. T. wniósł o przyznanie prawa do renty od 18 marca 2011 r. do 30 września

2015 r. Zaznaczył, że z wnioskiem o przyznanie prawa do przedmiotowego świadczenia wystąpił 18 marca 2011 r. przedkładając w załączeniu dokumentację medyczną. Naprowadził również, że lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 27 sierpnia 2012 r. uznał, go za niezdolnego do pracy na okres do 30 września 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania formułując tezę o prawidłowości wydanej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu wyrokiem z 10 października 2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i od 1 października 2013 r. przyznał wnioskodawcy prawo do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz do dodatku pielęgnacyjnego na stałe. W pozostałym zakresie wniesione odwołanie oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. T. (urodzony (...)) wnioskiem z 18 marca 2011 r. wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do renty oraz prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W jego rozpoznaniu organ rentowy 24 czerwca 2011 r. wydał niekorzystną dla niego decyzję odmawiającą prawa do renty, z uwagi na zachowaną zdolność do pracy. Decyzja ta została przez wnioskodawcę zaskarżona odwołaniem. Zainicjowane tym odwołaniem postępowanie sądowe prowadzone pod sygn. akt III U 814/11, zakończyło się wydanym przez Sąd Okręgowy postanowieniem z 24 lipca 2012 r. uchylającym zaskarżoną decyzję i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁴ § 4 kpc, a dalej umarzającym postępowanie w sprawie. W wykonaniu powyższego pozwany Zakład ponownie poddał wnioskodawcę badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, a dalej komisję lekarską, która orzeczeniem z 14 września 2012 r. diagnozując u odwołującego W. T. otępienie czołowo skroniowe i alzheimerowskie, uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy i niezdolnego do samodzielnej egzystencji począwszy od 28 marca 2012 r. do 30 września 2013 r. Orzeczenie to stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji z 16 października 2012 r.

Poddając weryfikacji powyższe orzeczenie komisji lekarskiej Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii. W wydanej łącznej opinii powołani biegli wskazując na rozpoznane u wnioskodawcy schorzenie główne w postaci otępienia typu Alzheimer uznał, że jest on całkowicie trwale niezdolny do pracy oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji od 28 marca 2012 r. tj. od dnia przyjęcia do Kliniki (...)w W.. Swoje stanowisko powołani biegli podtrzymali w opiniach uzupełniających. Odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, którym kwestionował on ustaloną przez biegłych datę powstania jego niezdolności do pracy, biegły psychiatra stwierdził, że choć choroba wnioskodawcy ma charakter postępujący, to jednak wykonane badania w 2011 r. nie pozwoliły na przyjęcie u niego trwałej całkowitej niezdolności do pracy ze względów psychiatrycznych. Podobne stanowisko odnośnie schorzeń neurologicznych zajął biegły z zakresu neurologii wskazując, że w zgromadzonej dokumentacji medycznej brak jest dowodów, które jednoznacznie pozwoliły na przyjęcie, że niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji istniała u wnioskodawcy przed 28 marca 2012 r. Sąd Okręgowy uznał dowód z opinii powołanych w sprawie biegłych za wiarygodny wskazując zarówno na zakres opinii jak i wiedzę opiniujących. Ta pozytywna ocena spowodowała jednocześnie uznanie zarzutów zgłoszonych przez wnioskodawcę za nieuzasadnioną polemikę z obiektywnymi stwierdzeniami opinii wynikającymi z oceny dokumentów leczenia. W tym stanie faktycznym wskazując na treść art. 57 oraz art. 75 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca spełnia warunki do uzyskania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz do dodatku pielęgnacyjnego na stałe począwszy od 28 marca 2012 r. Wobec powyższego w tym zakresie w oparciu o przepis art. 477¹⁴ §2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję ZUS. Jednocześnie za niezasadne uznał żądanie wnioskodawcy przyznania prawa do wskazanych świadczeń od daty złożenia wniosku do ZUS tj. od 18 marca 2011 r. wskazując, że zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna nie pozwala na przyjęcie, że stwierdzona niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji istniała przed 28 marca 2012 r. W tym zakresie wydane orzeczenie oparł na treści art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wnioskodawca W. T. skarżąc powyższy wyrok apelacją, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oddalił jego odwołanie, zarzucił oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych mających wpływ na jego treść, przez przyjęcie, że jest on całkowicie i trwale niezdolny do pracy i samodzielnej egzystencji dopiero od daty przyjęcia do Instytutu (...) w W. tj. od 28 marca 2012 r., a nie od daty złożenia wniosku rentowego tj. od 18 marca 2011 r. Zarzucił również naruszenie prawa procesowego przez uznanie za wiarygodne opinii biegłych w części dotyczącej daty powstania jego niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji, a to w sytuacji gdy opinie te były w tej części oparte na orzeczeniach lekarza orzecznika i członków komisji lekarskiej, z których żaden nie był specjalistą z zakresu neurologii. Zarzucił nadto pominięcie dowodu z zaświadczenia o stanie zdrowia z 25 lutego 2011 r. wystawionego przez lekarza neurologa, a dalej pominięcie wniesionych przez niego pism procesowych jak i zeznań złożonych na rozprawie dnia 10 października 2013 r.

W uzasadnieniu odnosząc się do podniesionych zarzutów naprowadził, że choruje na nieodwracalne, nieuleczalne i szybko postępujące schorzenie – zespół otępienny – od sierpnia 2010 r., i z tego powodu jest całkowicie niezdolny do pracy i samodzielnej egzystencji co najmniej od daty wniosku o przyznanie prawa do renty. Zaznaczył, że ta jednostka chorobowa została rozpoznana już przez lekarzy specjalistów ze Szpitala w S. w sierpniu 2010 r., a dopiero później potwierdzona została przez lekarzy Instytutu (...) w W.. Podkreślił, również, że za brak w aktach sprawy opinii lekarza orzecznika ZUS o specjalizacji z zakresu neurologii z roku 2011, który stwierdzałby wprost jego całkowitą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji, odpowiada wyłącznie organ rentowy, który w tym czasie lekarza o tej specjalizacji nie wyznaczył do składu gremiów lekarskich orzekających w jego sprawie na etapie postępowania administracyjnego. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez ustalenie daty początkowej jego całkowitej trwałej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji na dzień złożenia wniosku o świadczenie rentowe tj. na dzień 18 marca 2011 r. i przyznanie od tej daty prawa do stałej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego na stałe.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona, bowiem rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 10 października 2013r. jest zgodne z prawem.

Na wstępie zauważyć należy, iż w sprawach o świadczenia rentowe, w celu ustalenia stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności oraz jej charakteru, koniecznym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych. Jest oczywistym bowiem, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada. Wyznaczeni biegli winni zaś legitymować się specjalizacją adekwatną do schorzeń badanego, a wydana przez nich opinia musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, tu między innymi w orzeczeniach z 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300,14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98- OSNC 2001/4/64).

Z okoliczności sprawy wynika, że W. T. wnioskiem z 18 marca 2011r. wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do renty oraz prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W jego rozpoznaniu organ rentowy 24 czerwca 2011 r. wydał niekorzystną dla wnioskodawcy decyzję odmawiającą prawa do renty, z uwagi na zachowaną zdolność do pracy. Zainicjowane tym odwołaniem postępowanie sądowe prowadzone pod sygn. akt III U 814/11, zakończyło się wydanym przez Sąd Okręgowy postanowieniem z 24 lipca 2012 r. uchylającym zaskarżoną decyzję i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁴ § 4 kpc, a dalej umarzającym postępowanie w sprawie. W wykonaniu powyższego pozwany Zakład ponownie poddał wnioskodawcę badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, a dalej komisję lekarską, która orzeczeniem z 14 września 2012 r. diagnozując u odwołującego W. T. otępienie czołowo skroniowe i alzheimerowskie, uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy i niezdolnego do samodzielnej egzystencji począwszy od 28 marca 2012 r. do 30 września 2013 r., co z kolei stanowiło

podstawę wydania zaskarżonej decyzji z 16 października 2012 r. W tym miejscu konieczne jest przypomnienie, iż postępowanie dowodowe przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawie o świadczenie uzależnione od niezdolności do pracy powinno zmierzać do ustalenia, czy w dacie orzekania przez organ rentowy po stronie wnioskodawcy występowały w tym zakresie wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie świadczenia. Późniejsza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego nie może zatem stanowić – co do zasady – podstawy do uwzględnienia odwołania. Decyzja odmawiająca prawa do renty rozstrzyga o braku prawa do tego świadczenia od dnia złożenia wniosku do dnia wydania decyzji i nie wypowiedza się co do okresu późniejszego. Przedmiotem postępowania sądowego nie może być więc prawo do renty za okres, którego nie obejmuje zaskarżona decyzja. Okoliczności dotyczące stanu zdrowia z okresu po wydaniu decyzji wykraczają zatem poza zarzuty dotyczące orzeczenia komisji lekarskiej, na podstawie której wydawana jest decyzja. Uregulowanie przewidziane w art. 477¹⁴ § 4 kpc, które stanowiło podstawę wydania powołanego wyżej postanowienia, nie jest wyjątkiem od powyższej zasady, według której sąd pierwszej instancji kontroluje tylko stan rzeczy – faktyczny i prawny – istniejący w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Powołana regulacja nie tylko zakazuje wyrokowania co do istoty sprawy w razie ujawnienia nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, tj. które jeszcze nie istniały przed zaskarżeniem negatywnej decyzji rentowej, ale w celu ich weryfikacji w postępowaniu rentowym zobowiązuje sąd do uchylecia zaskarżonej decyzji, przekazania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenia dotychczasowego postępowania odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2013r. I UK 616/12). Jest to możliwe wówczas, gdy w trakcie postępowania przed sądem pierwszej instancji ujawniły się nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. Ujawnienie się tego rodzaju nowych okoliczności może wpłynąć na sposób rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji. Omawiane uregulowanie wymaga jednak cech „nowości”, czyli okoliczności związanych ze stanem zdrowia osoby ubiegającej się o rentę, które powstały po dniu złożenia przez nią odwołania. Mogłyby być to schorzenia występujące przed wydaniem decyzji, przy czym ich wskazanie nastąpiłoby dopiero po wniesieniu odwołania lub ich ujawnienie w wyniku badań lekarskich przeprowadzonych w trakcie postępowania sądowego, pod warunkiem, że miałyby one znaczenie dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, do dnia wydania decyzji przez organ rentowy (pr. wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2012r. sygn. akt II UK 79/11). W okolicznościach sprawy postępowanie orzecznicze przed organem rentowym koncentrowało się wokół schorzeń wskazanych w zaświadczeniach o stanie zdrowia z 25 lutego 2011r. oraz 11 marca 2011r., zaś w trakcie postępowania sądowego w sprawie III U 814/11 przedłożono orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 2 kwietnia 2012r. stwierdzające u wnioskodawcy znaczny stopień niepełnosprawności od 2 marca 2012r. oraz dowód w postaci epikryzy z pobytu W. T. od 28 marca 2012r. do 14 maja 2012r. w Instytucie (...) w W., gdzie rozpoznano otępienie pierwotnie zwyrodnieniowe typu czołowo – skroniowego i alzheimerowskiego. Powołana biegła neurolog nie dokonała oceny stanu zdrowia wnioskodawcy stwierdzając jedynie, iż powstały nowe okoliczności skutkujące pogorszeniem stanu jego zdrowia. Stanowisko biegłej neurolog było podstawą do wydania przez sąd wskazanego już wyżej postanowienia. Uwzględniając powołane okoliczności, należało uznać postąpienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu za nieuprawnione. Stanowisko zaprezentowane w tym orzeczeniu nie zostało jednak zakwestionowane przez żadną ze stron, pomimo zarzutów wnioskodawcy o występującej u niego niezdolności do pracy w dacie złożenia wniosku o świadczenie rentowe, a co za tym idzie celowości kontynuowania postępowania sądowego i dokonanie oceny stanu zdrowia na datę wydania decyzji przez biegłego neurologa. Stan zdrowia jest wartością zmienną. Przyjęcie zatem koncepcji, że „nowe okoliczności” to także okoliczności dotyczące pogorszenia stanu zdrowia po wniesieniu odwołania, spowodowałoby brak możliwości zakończenia sprawy, gdyż każde pojawienie się tak rozumianych „nowych okoliczności” prowadziłoby do konieczności uchylecia decyzji i przekazania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu.

Odnosząc się natomiast do oceny wyroku Sądu Okręgowego w sprawie z odwołania od decyzji z 16 października 2012r., którą w rozpoznaniu wniosku W. T. z 18 marca 2011r. przyznano na jego rzecz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 28 marca 2012r. do 30 września 2013 r., przyjdzie zauważyć, że Sąd I instancji poddał kontroli orzeczenie komisji lekarskiej pozwanego Zakładu i przeprowadził dowód, a to - odpowiednio do schorzenia wnioskodawcy z opinii biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii oraz psychologii. W ich ocenie W. T. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy i trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji. Równocześnie biegli lekarze stwierdzili, iż tak określona niezdolność do pracy i niezdolność

do samodzielnej egzystencji powstały 28 marca 2012r., gdyż dostępna dokumentacja medyczna nie zawiera dowodów, które jednoznacznie pozwoliłyby przyjąć powstanie niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji przed wskazaną wyżej datą. Wydana opinia w ocenie Sądu Okręgowego stanowiła wiarygodny dowód w sprawie.

Zdaniem tutejszego Sądu Apelacyjnego, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego – wbrew twierdzeniom apelującego - nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach swobodnej oceny o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych. Sąd I instancji - dzieląc konkluzję opinii biegłych miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności. Powołani w sprawie biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy. Wydanie opinii poprzedzone zostało analizą dokumentacji medycznej odwołującego oraz przeprowadzonym z nim wywiadem i badaniem. W ocenie tutejszego Sądu wydana opinia zawiera fachowe, przekonujące uzasadnienie przyjętego przez biegłych stanowiska. Żądanie wnioskodawcy ostatecznie zmierzało do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji od daty złożenia wniosku tj. od 18 marca 2011r. Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania w powyższym zakresie kierując się stanowiskiem biegłych sądowych. Powyższa ocena, zdaniem tut. Sądu, jest prawidłowa. Biegli podnieśli, iż choroba wnioskodawcy ma charakter postępujący, a wykonane badania w 2011r. nie pozwoliły na przyjęcie niezdolności do pracy. To stanowisko potwierdza treść epikryzy sporządzonej z pobytu odwołującego w Instytucie (...), w której między innymi stwierdzono „wyrazny spadek sprawności umysłowej w porównaniu ze stanem sprzed roku”, co przemawia za szybko postępującym pogorszeniem stanu zdrowia, a równocześnie za przyjęciem braku niezdolności do pracy w dacie wydania decyzji z 24 czerwca 2011r., na co wskazują biegli lekarze sądowi w sprawie III U 814/11, których opinie nie mogą zostać całkowicie pominięte. Odnosząc się do zarzutu braku opinii lekarza orzecznika ZUS neurologa oraz orzeczenia komisji lekarskiej z udziałem lekarzy neurologów z 2011r., które – zdaniem wnioskodawcy - stwierdzałyby wprost jego całkowitą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji, należy zauważyć, iż lekarzem orzecznikiem czy członkiem komisji lekarskiej może być lekarz, który jest specjalistą w zakresie jednej lub więcej dziedzin medycyny, w szczególności zaś: chorób wewnętrznych, chirurgii, neurologii, psychiatrii, medycyny pracy, medycyny społecznej, nadto odbył przeszkolenie w zakresie ustalonym przez Prezesa ZUS. Głównym przejawem ich działalności jest wydawanie orzeczeń, przy czym nie istnieje obowiązek oceny stanu zdrowia przez lekarza o specjalizacji adekwatnej do schorzeń ubezpieczonego. Ocena zdrowia pod tym kątem następuje natomiast w postępowaniu sądowym. Lekarz orzecznik może natomiast zlecić uzupełnienie dokumentacji, w szczególności o opinie lekarza konsultanta lub psychologa. Z akt organu rentowego wynika, że przed wydaniem orzeczenia z 16 maja 2011r. została wydana opinia przez lekarza konsultanta specjalistę z zakresu psychiatrii, a to z uwagi na treść przedłożonej przez odwołującego dokumentacji medycznej, a stanowisko lekarzy pozwanego Zakładu zostało skontrolowane w trakcie postępowania sądowego. Wnioskodawca ponadto akcentuje fakt zdiagnozowania schorzenia w sierpniu 2010r., jak również przedłożenia zaświadczenia wydanego przez lekarza neurologa 25 lutego 2011r., jako – w jego ocenie – okoliczności dających podstawę uwzględnienia żądania. Powyższy zarzut nie może odnieść pożądanego skutku, bowiem prawodawca nie ustanowił prawa do renty (ex lege) w przypadku samego tylko stwierdzenia choroby, czy pobytu w szpitalu. Dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy, a więc w stopniu większym niż połowa zwykłej zdolności do pracy powoduje częściową, zaś utrata zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, całkowitą niezdolność do pracy (art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Rolą biegłych sądowych jest opis rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy, uznając generalnie, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej czy całkowitej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2010r. sygn. akt II UK 64/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 13 marca 2012r. sygn. akt II UK 316/11, czy z 11 czerwca 2013r. sygn. akt II UK 65/13). Ponadto, jak już wyżej wskazano, dokumentacja przedłożona do wniosku podlega ocenie nie tylko uprawnionych do wydawania orzeczeń o stanie zdrowia lekarzy pozwanego Zakładu ale również biegłych lekarzy sądowych, gdyż nie może stanowić samodzielnej przesłanki oceny stanu zdrowia. W tym zakresie pozostają

aktualne rozważania Sądu Okręgowego i przywołany na poparcie argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego sądu wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2007r. sygn. akt III UK 130/06.

Wobec powyższego, podzielając zarówno ustalenia, jak i ocenę prawną sprawy przyjęte przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc, apelację wnioskodawcy, jako pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych, oddalił.